

ΣΤΟΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟ

Καθώς περνοῦσα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Πέληκα, ὅστερ ἀπὸ χρόνια, ἀπάντησα τῇ μητριαὶ μου τὴν κακορρίζικη Χριστίνα, μαύρη καὶ σκοτεινὴ μὲ τοιμπλιασμένα μάτια καὶ ἔσχη σὰν τὴν σταφίδα. "Ἀπλωτε πλόνη στὸν ἥμιο καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν πολλή τὴν ἀντηλιά. "Ετοι καὶ δὲ μὲ εἶδε. Στὰ νεάτα τῆς εἴτεν ὁραία, καθὼς μοῦ εἴπαν, καὶ χάλασε μὲ τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾶ τὸ γέλοιο. Πάντοτε μουρμούριζε καὶ κλαίγονταν. "Αμέσως ξαναθυμήθηκα τὸν καιδὸν ποὺ μ' ἀνάτρεψε, τί καλὸ καὶ τὸ καιδὸ μοῦκαμε. Στὸ ζυγὶ ἵσα θάρρουνται, μα ἔλα ποὺ δὲ σκημιά τῆς πάντα μ' ἔκαρε νὰ θυμοῦμαι περισσότερο τὸ καιδὸ ποὺ τῆς χρωστῶ.

Γιὰ γὰρ ἔφηντα κούνησα τὰ πόδια μον γληγο ρότερα καὶ τὴν ἀφῆσα στὰ ορμοκλήσια τῆς μὲ τὸν μπαμπύρενος καὶ σταφιδωμένους ἀγίους. "Αλήθεια δμοῖς, ἔχει κάτι Παναγίες ἐκεὶ ποὺ ἔχωριζουν στὴν τέτοια συντροφιὰ μὲ τὴν γεανικὴ ματιά τους καὶ μὲ τὸ ἀνοιξιάτικο παιδὶ ποὺ κρατεῖ ἡ ἀγκαλιά τους.

— Γειά σου, μωρὴ Χριστίνα! — καὶ τραβῶ κατὰ τὴν Καλογραΐζα γιὰ νὰ πάσω κορυφογραμμὴ στὸ Τουρκοβούνι. Μιᾶς καὶ βγῆκα κεῖ πάνου κι ἀντίκρυσα τὸν κάμπο τῆς Ἀθήνας, τὴν Θάλασσα κ' ἔναγέω τὰ τησιά, οὗτε Χριστίνες πιὰ οὐτε μητρινὲς σκέφτονται καὶ πᾶς νὰ τὶς σκεφτῶ μὲ τὰ τόσα χάδια καὶ τὰ φιλιά, τὰ γλυκά λόγια καὶ τὶς εἰδογίες ποὺ μ' ἔζωσαν ἀπὸ παντοῦ; Ποιᾶς ἄλλης μποροῦσε νῆναι αὐτὰ παρὰ τῆς μάννας μον τῆς Ἀθηγούνδας; Τόσα χρόνια νὰ τὴν ἀλησμονῶ στὰ ξένα, στῆς παραμάννας μον τὸν τόπο, κ' ἡ μάννα μον, μ' δλα τῆς τὰ γεράματα νὰ μὲ γνωρίζῃ πάντα σὰν τὸ πιστὸ τὸ σκυλί!

Νοι, μάννα, νὰ μὲ συμπαθᾶς, τώρα κ' ἔγω σὲ γνώρισα· εἶσαι πάντοτε ἡ ἴδια γερεὶ κι ἀλητοβολοῦσα· καὶ τὰ χάδια σου εἴναι τόσο μαγεμένα ποὺ καὶ τῆς Γαλατινῆς τῆς παραμάννας μον τὸ γάλα καὶ τὰ γλυκὰ γαρογρίσματα μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἔχεται.

Τὸ εἶν· αὐτὴ ἡ ζωὴ! Σὰν τὸ σανιδάνι στὸ πέλαιο μᾶς παῖσον οἱ χιλιόστομοι ἀνέμοι. Αῶθε δὲν, κεῖθε δὲν δίλλος. Μπορεῖ οἱ μανιασμένοι νᾶχον μεγάλη δύναμη, οἱ πιὰ γλυκοφερούμενοι ὄμως μᾶς πᾶν μακρύτερα καὶ σιγουρότερα στὰ δικά τους ἀκρογιάλια. Τῆς μητρινᾶς μον δὲνριος βροῦας μ' ἀρῆκε πιὰ καὶ μένει· νὰ παλαίψουν γιὰ νὰ μ' δρίσουν δὲν

λαμπερὸς μπάτης τῆς μάννας μον μὲ τὸ ἀεράκι τὸ στρωτὸ τῆς καλῆς μον Γαλατινῆς.

Τὸ νὲ μὲ ν' ἀπογίνη, δὲν Χάρος θὰ σ' τὸ εἰπῃ.

· Οχτώβρης 1909. Δ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

— «ΣΕΡΑΠΙΟΝ τόμος Β' Ἀλεξανδρεια 1910». Μόδι, τάντικρύσεις τὸ πρῶτο φυλλάδιο τῆς φετεινῆς χρονιᾶς ὃ δὲ ξεφωνήσεις: Νά, τὸ διαμαντάκι τοῦ ἄγιων μας! Καὶ μόλις γυρίσεις τὸ ξώφυλλό του ὃ διαβάσεις τὰ λεβέντικα τοῦτα λόγια: «Σεράπιον, δραγανο τῆς δραμάνυμης ἑταῖρας γιὰ τὸ ξελευτέρωμα τῆς σκέψης καὶ τὴν ἐπικράτηση, τῆς ζωντανῆς μας γλώσσας».

Πῶς βγῆκε τὸ «Σεράπιον» καὶ πῶς δουλεύει, τὸ επιπλέοντα πέρας [αΝουμάτι] 356, σελίδα 8) καὶ μὲ χαρού μας βλέπουμε πῶς κείνο ποὺ μᾶς τάξανε πέρις (μπαίνοντας δηλ., στὴ δεύτερη χρονιά, νὰν τὸ μεγκλώσουν τὸ περιοδικό τους καὶ νὰν τοῦ δύσουν τὸν τύπο τοῦ «Mercure de France») τὸ κάρμαν φέτος. Τὸ πρῶτο φυλλάδιο τῆς φετεινῆς χρονιᾶς, μὲ τὸ διαλεχτὸν χαρτί του, μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ τύπωμά του, μὲ τὶς 96 σελίδες του καὶ τὰ πλούσια περιεχόμενά του μᾶς καταπλημμύρισαν χαρὰ τὴν ψυχή.

Φέτο τὸ «Σεράπιον» ὃ βγαίνει κάθε δύο μῆνες καὶ ἡ συντροφή του είναι δ δραχμής τὴν χρονιά. Τὸ κατατόπι του: Revue «Serapion», B. P. 938, Alexandrie—Egypte.

— ANT. K. ΑΕΚΟΠΟΥΛΟΥ: ΤΟ ΒΙΟΛΙ: 'Α ν. π. λ. 1910. Μικρὸ βιβλιαράκι μὲ περισσὴ ἀγάπη γιὰ τὴν 'Ιδια καὶ μὲ στίχους καλούς, ἡ τὸ πιὸ σωστό, μὲ δείγματα ποὺ μᾶς τάξουν μιὰ μέρα στίχους καλοδουλεμένους καὶ διαλεχτούν. M' αὐτὰ δὲ δέλουμεν νὰ πούμε πῶς τὸ «Βιολί» τοῦ φίλου μας είναι αμπιτεξούργιτστο, καθὼς ὁ ίδιος μᾶς γράφει. Τρεβάει ποὺ καὶ ποὺ κάτι δοξαρίες γιομάτες γλύκα, κι ἄλλες γιομάτες πάθος, κι ἄλλες γιομάτες γητεία κι ἀφέλεια. Καὶ γι' ἀπόδειξη νά, ἔνα τετράστιχο:

· Απόψε τὸ κολλάρο μον φρεσκοσιδερωμένο μ' ἔνα μαντήλι καθαρὸ ποὺ μοιραστολωμένο, τὰ βρῆκα στὸ τραπέζι μον κ' εἴπα... Ποιᾶς τάχοι φέρων: Καὶ κείνα ἀποκριθήκανε: Τῆς ἀδερφῆς τὸ χέρι...

Νά, καὶ δύο τρεῖς στροφὲς ἐπὸ τὰ «Μέσα κι ξένα»:

Κλαῖς τὴν ὥρα ποὺ γεννήθης,
Στρατοκόπε ποὺ γυρνᾶς,
τώρα κάτι ἀθυμήθης
καὶ τραγούδι ἀρχωᾶς...

Τώρα, μὲ τὰ δύο σου χέρια
τὸ κεφάλι σου σκοτώνεις,

τώρα δάφνες μὲ τὰ ἴδια πάργες καὶ τὸ στεφανώνεις.

Πέτρα πέτρα χρόνια κάστρο
παιδερόσουνα νὰ γίνεις,
τώρα σήκωσες τὸ χέρι
στὴ στιγμὴ νὰν τὸ γκρεμίσεις.

· Η γνώμη μας εἶναι πῶς δ. κ. Λεκόπουλος, δουλεύοντας περισσότερο τὸ στίχο του, κάτι δὲ καταρέρει μὲ τὸν καιρό.

ΑΜΟΙΡΗ ΜΑΝΝΑ!

Στήν κ. Εἰρ. Δευτερινοῦ

· Αμοιρη μάννα! Τὸ παιδὶ σου ἔχασες καὶ σὲ λυπάμαι!

Τὸ ξέρεις τώρα τ' εἶναι τὸ χάραρο τὸ δάκρι!

· Αποστάλαγμα τῆς ομαγμένης ἀπὸ τὸν καημὸ καρδιᾶς σου, ποτίζει τὰ λυόντα τάφον του καὶ τὰ μαραίνει.

· Αχρός τῆς λυομένης ἀπὸ τὴν φωτιὰ τοῦ πόνου σάρκας σου, καφτὸ πέφτει στὸ μάρμαρο τὸ ιρό, τὸ τρυπάει καὶ πάσι ν' ἀνταμάθῃ τὸ ταλαπωρό κορμί, ποὺ σ' ἀρπαζεῖ ἡ ζηλιάρα ἡ γίς ἀπὸ τὴν γλυκιὰ ἀγκαλιά σου, καὶ τόσο τὸ κρατάει σφιχτά, ποὺ κανεῖς! πιὰ κανεῖς! νὰ τὸ λυτρώσῃ δὲν μπορεῖ ἀπὸ τὴν φριχή δυναλιά της.

· Αμοιρη μάννα! σὰν ἀκμονυμπᾶς τὸ βράδι στὸ προσκέφαλο ζητάντας τὸν ἔπιο νάρδη νὰ εκποράσῃ τὴν ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν μαύρη λύπη ψυχῆ σου, τὸ ξέρεις τὸ χάραρο τὸ δάκρι! ποὺ κυλάει σιγὰ·σιγὰ στὸ μάργουλό σου, σταλάζει στὰ στεγνωμένα ἀπὸ τὸ όχ! κείλια σου καὶ γενέσαι τὴν ἀρμυρή του πίκρα κ' ἔτσι πλευρώνεις δίλες τὶς γλύκες ποὺ δλλοτε σοῦδασαν τὰ φίλια.

· Τὴν νύχτα σὰ στὸν ἔπιο σου καμμιὰ φορά τὸ φτερωτὸ δινειρό ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς κακιᾶς τὸ παιρνεῖ καὶ σ' τὸ φέρνει τὸ ἀγγελούνδι σου τὸ πολυαπημένο, καὶ τὸ φιλᾶς, καὶ τὸ θωρᾶς, τὸ σφίγγεις στὴν καρδούλα σου καὶ εἰσ' εὐτυχισμένη. "Αμοιρη! / ἀξιοφρά την πίκρα καὶ τρομαγμένη κράζεις: «Ποῦ είμαι; καὶ ποῦ εἰμοννα; ποῦ εἶναι τὸ παιδὶ μου;» Καὶ στὴν καρδιᾶ σου τὸ ζητᾶς, μὰ βρίσκεις τὴν πληγή σου... Καὶ βραυναστενάζεις· ἔκεινο εἴτεν δινειρό; ἢ τοῦτο εἶναι τώρα;

του τελειώνουν μὲ τὴν ἴδια λέξη. Καὶ δείχνεις αὐτὸ κατὶ σὰν ίδεις φίξε, που ἔρχεται καὶ ξανάρχεται τὸ ἴδιο τὸ ἀπαράλλαχτο ἐπίμανα καὶ δὲν ἔχει διωγμό.

· Ο ρυθμὸς τοῦ δ. Καβάρη μὲς δείχνει τέλειων τὴν ψυχὴ του τὴν τόσο ὑποταγμένη, μὲ καὶ τόσο περίστατη.

Καμιὰ θερμὴ ἔχρωση ἐπαναστατημένου λυρισμοῦ, καμιὰ ἀπότομη ἀπορασιστικὴ χερονομία. "Η Ἀγάπη, δ. Πόνος, τὰ Πάθη, ἡ Φύση, συναιστημάτω πολὺ βαριά, θὰ σπουδαν τὸ στίχο τοῦ ποιητῆ. Συναιστημάτω τόσο ὑποκειμενικά, θὰ τὸν δόηγονταν ἔθελα σὲ καμιὰ διαμαρτυρία, σὲ κανένα ἀνατίναγμα, σὲ καμιὰ πρόκληση στὴν Μοῖρα. Τὰ πάθη αὐτὰ τὰ φοβάται δ. Καβάρης. Τὰ κυτάζει νὰ περνοῦν καὶ νὰ τους σιανάζουν καὶ συμπλένεται σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἀνησυχεῖ μήπως τόσες δοῦναν καὶ τὸν προκαλέσουν καὶ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πεῖ μὲς σ' αὐτὰ τὴν ἀγάπη—τὴν ἀγάπη ποὺ δέχεται διαβούλευση; "Αν ἔπαιρε τὴν ἀγάπη—τὴν ἀγάπη ποὺ δὲ μὲς κανεὶς θεούς, τὸ ξέρει, θά περπτε ἀπὸ τὴν συγκρατημένη ἀριστοχράτεσσύν καὶ θὲ μιλοῦσε μὲ τὸ θύρυσον λυρικής χαρᾶς; Η ἀγωνίας. "Ακούστε:

«Σ' αὐτὲς τὶς σκοτεινὲς κάμαρες ποὺ περγά μέρες βαρεύεις, ἐπάνω κάτω τριγυρῶ γιὰ ναῦρω τὰ παράθυρα. "Οταν ἀνοίξεις ἔνα παράθυρο θάναι παρηγορία.

Μὰ τὰ παράθυρα δὲ βρήσκουνται ἡ δέν μπορῶ νὰ τρέψω. Καὶ καλλίτερα τὸν θάνατον τὰ διαβούλευσης τὸν γένεις τοῦ πατέρα. "Ισως τὸ φῶς θάναι μιὰ νέα τυραννία, Ποιός ξέρει τὶς καινούργια πράματα θὰ δεῖξειν.

Εἶναι τὸ πιὸ χαραχτηριστικὸ ἀπὸ δύλων τὰ τραγούδια. Βλέπετε; "Ένας οἰφιάλτης βραύς κι χίθεται ἀπάνω στὴν ψυχὴ τοῦ δ. Καβάρη, καὶ δὲν τὸν ἀφίνει τοῦ πατέρα. Κλεῖ τὰ μάτια στὰ καινούργια καὶ στὰ ζωντανά, γιατὶ καλὰ ξέρει πῶς μιὰ τυραννία νέα θὲ γεννηθεῖ πάλι ἀπὸ αὐτῆς. Τί; πόθοι πάλι; "Απογοήτεψες, λαχτάρες ἀγγούς; "Οχι! οχι! Καλύτερα νὰ κλείσεις τὰ παράθυρα, τίποτα νὰ μὴ δεῖ πιά. Κουράστηκε, νικήθηκε. Κάπου·κάπου μόνο κάτι μὲς φυληρίζει. Τόσο σιγά, ποὺ χρειάζεται μιὰ ηρεμη γειμωνιάτικη δύση γιὰ νὰ τὸν ἀκούσεις. Κι δύως: Κι δύως:

"Ετοι ἄχ! ἔτοι ἄμοιρη μάντα, περπάς τὴ γυρε-
μισμένη ζωή σου.

"Ο πλοιος πιὰ τὴ θέρημη του δὲ φίγνει,
τὰ λούλουδα δὲν ἔχουν μυρουδιά,
καρμιά καρά δὲ φέρνουν τὰ τραγούδια
κι ούτε φωλιές δὲ κτίζουν τὰ πουλιά.

Καὶ θὰ περάσουν ώρες, μέρες, μῆνες, χρόνια!
καὶ θάρρη δ μεγάλος αὐτὸς μάστορες, δ Καιρός, νὰ
φάγη τὴ σκισμένη σου καρδούλα, πάλι θὰ θέρηψη
τὸς ή πληγή της, μᾶς τὸ σημάδι πάντα θὰ τῆς μένη.

Παρίσι, Δεκέμβρης τοῦ 919.

ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΒΓΗΚΑΝΕ
ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ
ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ
ΤΟΜΟΣ Ε'
ΜΕΡΟΣ ΔΕΦΤΕΡΟ
καὶ πουλιούνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Ε-
στίας» δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ :

Σὰ λάμπει δ ἥμιος — Μία κοριτσή — "Ενωση θὰ
πῆ δύναμη — Τρομοκρατία — Μάθηση καὶ λεφτεριά —
"Ο «Συγγραφεὺς» — "Επίλογος — "Εκατὸν πενήντα —
Διαγωνισμός γιὰ τὴ γλώσσα 1904 — "Η γραμματικὴ
τοῦ Ροντάκη — Λεφτεριά καὶ μάθηση — Τὸ δρῦτο τοῦ
Νεεμία — "Ένα γράμμα — Οἱ παράδεις — Διαβάζοντας
τὰ Πάτρια — Σκηνοθέτες — "Ένα νόστιμο επιχείρημα — Σενισμός — Ταχυδρόμος, ταχυδρό-
μεῖο, πόστα — "Ένας Ένας — Τὶ λέγεται γλώσσα — "Α-
νοιχτὸ γράμμα — Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ περιοδικά μας —
"Ο Αντρας καὶ ἡ γυναίκα — "Ο κ. H. Krüger —
Τὸ φεγγάρι — "Η χρημάτια τοῦ λαοῦ — Μαρία — Ελένη —
— Καλοσύνη καὶ Διάβασμα — Άλγα λόγια — "Ο Μεσ-
σαζέρης — Τριάτα χιλιάδες φράγματα χειρού — Πρωτο-
χρονιατικό — Αγάπη — Ήλέρα πέρα — "Ο Νουμάς —
Γράμμα στὴ Μυριέλλα.

ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

Η „ΔΗΚΥΘΟΣ“
(Τραγούδια. Δραχμὲς 3 προπληρωτέες).

Βγαίνει σὲ λίγες μέρες

Συντρομητὲς γράφουνται μόνο στὴν κυρίᾳ

ΒΥΣΤΑΣΙΑ Δ. ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ
Πλατεία Κυριακού, Αθήνα

Κ' ἔτοι οἱ στίχοι τοῦ κ. Καβάφη ἔρχονται τόσο
τρομαχτικὰ ἥρεμοι ποὺ νοιώθεις πρὶν νέρθουν νὰ μάς
θρούνε — μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κάμερα ἐρημη, ἀγρύ-
πνησαν καὶ κλαψάνε πολὺ : καὶ μάς ἥθεν μόνο,
σὰν εἰδαν πώς μποροῦν νὰ μάς ποῦν τὸν πόνο τους,
δίχως μὲ κανένα μελοδρομικό κίνημα, νὰ τὸν
θεαματοποιήσουν ἢ μὲ καρμιά πομπωδικὴ ἔκφραση
νὰ ἔγγισουν τὴν ἱερότατη θλίψη του. Προσπαθεῖς νὰ
μάς παρηγορήσεις γιὰ τὴ ζωή, νὰ μάς χαμογελάσει,
είναι ἥρεμος καὶ κρύβει ὅστι μπορεῖ καὶ πιὸ σπαρτιά-
τικα, τὸ μετσικό πόνο ποὺ τοῦ ξεσκίζει τὰ στήθια
δ κ. Καβάφη.

"Ένα ἀπὸ τὰ ώραιότερα ἔργα τοῦ Μιχαήλ
Αγγέλου είναι μέσα στὸν "Άγιο Πέτρο τῆς Ρώμης
τὸ ἀγχόλημα τῆς Παρθένας Μαρίας δτῶν σηκώνει τὸν
πεθαμένο γιὰ της ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο. Εἶχε τόσο
κλάψει τὶς φριχτὲς μέρες τῶν Παθῶν, ποὺ τώρα
πιὸ τὴν ἥμέρα τὴν στερνὴ τοῦ 'Ενταφιασμοῦ κουρά-
στηκε, καταβλήθηκε, ἔλιωσε. Κράτει πεθαμένο τὴν
Ζωὴ της ἀπάνω στὰ χέρια της κ' είναι τόσο ἥρεμη
ἀπὸ τὴν πολλὴ κούραση ποὺ θαρρεῖς καὶ χαμογελά.
'Αριστοκρατικότερη ἔκφραση πόνου δὲν ὑπάρχει,
φαίνεται μου. Καὶ τραγικώτερη. Καὶ φαίνεται μου
ακόμη τίκοτα όλο στον κόσμο δὲν ξέρω νὰ μοιά-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν "Ελλάδα καὶ τὴν Ερήνη δρ. 10

Γιὰ τὸ "Εξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (δρ. τὴν τρι-
μηνία) συντροφούς.

Κανένας δὲ γεάφεται συντροφούς ἢ δὲ στελλεὶ μπροστά
τὴ συντροφού του.

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμᾶ πουλιούνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, 'Ομονοία
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδ-
ρομού ('Ακαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς υπόδγειου Σιδερόδρομον 'Ομονοία), στὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαντεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα 'Εστίας« Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρινο στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν 'Εφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. K. Βαρουνῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στρατὸς καὶ Βουλῆ — Τὶ γινόταν στὰ 97 —

"Ο κ. Αντρεάδης — "Ο κ. Φυτόσοφος καὶ
ἡ καθαρεύοντα — Πανᾶς καὶ Σία.

ΝΑ ΜΗ μπαίνουν στὴ Βουλὴ οἱ ἀξιωματικοί,
μὰ νὰ μένουν στοὺς στρατῶν τους Νά, τὶ λένε,
πὼς ἀποφάσισε νὰ ζητᾶται δ "Στρ. Σύνδεσμος" ἀπὸ
τὴν Εθνοσυνέλεψη. Κι ἀν εἴναι ἀληθινὸν αὐτό, κι δ
γίνει, δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ συχαρεῖ τοὺς ἀξιω-
ματικούς μας ποὺ εἰδαν ἐπιτέλους τὸ σωστὸ κι ἀπο-
φασίσανε νάποκλείσουν τοὺς στρατιωτικούς ἀπὸ τὴ
Βουλὴ.

Η ἀπόφαση αὐτὴ τὴν "Στρ. Σύνδεσμον" τοὺς
λάνει καλάτι τὰ καινούρια γαλόνια ποὺ μὲ τὸ
φτυάρι τελευταῖα σκορπιστικά, τοὺς κάνει ἀξιούς
ἀκόμα καὶ γι' ἄλλα καινούρια γαλόνια. Ἐπιτέλους
δὲ μένουν στοὺς στρατῶν τους κι δὲς φορτώνουν
ταγόνια—σῶνει νὰ βαστάει ἡ τσέπη μας νὰ
τοὺς πλερώνει καὶ τοὺς μιστούς.

*

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ πὼς στὰ 97, δτῶν ἀκόμα δ Τούρκος
βρισκόταν ὅσῳ ἀπὸ τὴ Λαμία, οἱ ἀξιωματικοί μας, δσοι
πολιτευόντων ἢ είχανε σκοπὸ νὰ πολιτευτοῦν ὑπὲρ ἀπὸ
τὴν εἰρήνη, φηροθεούσανε μέσα στοὺς στρατῶν τους
κι ἀδυνατίζανε τοὺς λόχους τους, στέλνοντας τοὺς πατριώ-
τες τους ἔφεδρους μὲ ἄσεια στὴν πατέρα τους.

*

Γιατὶ ὅποις πολιτεύεται, δὲν τὰ μέσα τὰ θεωρεῖ ίσρα-
γία νὰ πιτύχει τὸ σκοπό του. Οἱ ἀξιωματικοί μοναδικὸ
σκοπὸ τους πρέπει νάχουν πῶς νὰ μορφώσουνε στρατὸ καὶ
γι' αὐτὸ δ 'Εθνοσυνέλεψη μεθαύριο δὲν πρέπει νὰ διστάξει
καθόλου νὰ κάμει αὐτὸ ποὺ ζητάει: σήμερα δ «Στρ. Σύν-
δεσμος».

*

ΤΕ ΕΙΝΑΙ πάλι αὐτὰ τὰ ἔξωφρενικὰ μὲ τὸν καθηγητὴ
κ. Αντρεάδη; Μελώντες, λένε, στὴν ἑξέταστη κάπιοι Σα-
μιώτες φοιτητῇ γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Σάμου, κατάκρινε τοὺς
Σαμιώτες πολιτικούς, ποὺ μὲ τὰ ταπεινὰ προσωπικά τους
πάντια φέρανε τὸ ἡρωϊκὸ νησί στὸ σημερνό του χάλι' κ' οἱ
Σαμιώτες φοιτητές, λέει, ἀντὶ νὰν τοὺς τὸν ἔχορχοτήσουνε
γιὰ τὴν ελλικρίνεια του, τὸ ἐναντίο, θεριθηθήκανε καὶ φο-
σερίζουνε νὰ μήν τὸν ἀφίσουνε νὰ ξαναπαραδώσει στὸ Πανε-
πιστήμιο.

Η «Ακρόπολη» ἔγραψε πῶς δὲ φταίνε οἱ Σαμιώτες
φοιτητές, μὲ ἄλλοι, πούχουνε συφέρο, σπρώκανε τὰ πρά-
ματα στὸ ἀπρογώρωτο. "Αν εἶναι ἔται, πρέπει οἱ φοιτητές,
καὶ πρῶτοι πρῶτοι οἱ Σαμιώτες φοιτητές, νὰ μαζωχτούνε
γύρω στὸν καθηγητή τους καὶ νὰ βάλουν κάθε κατεργάρη
στὴ θέση του.

*

Ο ΦΥΤΟΣΟΦΟΣ κ. Δρακούλης μὲ τὸ θίασό του πῆγε
στὸ Βόλο, κι ἀπὸ κεῖ δέν έρευνε γιὰ ποὺ θὰν τοὺς δώσει,
μὲ σκοπὸ νὰ φωτίσει τὶς ἔργατικὲς τάξεις καὶ νὰ διαδώσει
τὶς σοσιαλιστικὲς καὶ υποφαγικὲς ιδέες του. "Ο κ. Δρ-
κούλης είναι πούρος κακήρευστάνος καὶ στὴν κουβέντα του
καὶ στὸ γράψιμό του. Καταντάει λοιπὸν ἀκατανότιο πῶς
θὰν τὰ καταφέρει νὰ φωτίσει τὸ λαὸ μὲ τὴ γλώσσα ποὺ
μεταχειρίζεται. Σοσιαλισμὸς καὶ κακαρεύουσα!.. Αὐτὸ τὸ
ἀνάποδο κι ἀταίριαστο μόνο στὸ Ρωμαϊκό μποροῦσε νὰ
γίνει!

Ωτόσο νά, ποὺ γίνεται κι αὐτό. Τὸ πὼς τῷρα γίνε-
ται, είναι ἄλλος ζήτημα κι ἀ θέτε σᾶς τὸ λέμε. Πάντα
μιταξὶν ρήτορα κι ἀκροατηρίου υπάρχει: ἔνας τρίτος, εἶδες
υτραγούμανος. "Ο ντραγουμάνος λέει στοὺς ἔργατες πῶς δ
ταῦτα κύριος, πούναι σεφδὲ, κτλ., θὰ σᾶς πεῖ τὸ καὶ τὸ καὶ
νὰ προσέξεται στὰ λόγια του. "Ο ρήτορας ἔνεβανε στὸ
βῆμα, ἀρχινέι: νὰ κόβει τὶς κούρες του καὶ τὶς ἐλληνικοῦ-
ρες του καὶ οἱ ἔργατες... γακεμουριούνται ἀπὸ τὴ συγκί-
νηση.

Αὐτό, μᾶς εἶπαν, ἔγινε τὶς προάλλες στὸν Πειραιᾶ μὲ
κάπιους κύριους ποὺ κατεβήκανε ἀπὸ τὴν Αθήνα καὶ μι-
λήσανε στοὺς ἔργατες. Τὸ θίασο, ἀλπίζουμε, νὰ γίνει καὶ στὸ
Βόλο μὲ τὸν κ. Δρακούλη.

*

ΕΝΑ ἄλλο, ποὺ μπορεῖ κανεὶς καὶ γι' αὐτὸ νὰ συχ-
ρεῖ τὸ «Στρ. Σύνδεσμος», είναι ἡ ἀπόρρηση, ποὺ πῆρε νὰ
ζητᾶσε νὰ καταφέρῃ ἀπὸ τὸν καινούριο δργανισμὸ τοῦ
Στρατοῦ ἡ γελοία ἔκτινη διάταξη, ποὺ διόργανε τρεῖς ποιη-
τὲς στρατιωτικούς μὲ τὸν τίτλο α' Εθνικὸς ποιητής» καὶ μὲ
βαθμὸ καὶ μιστοῦ λογαργοῦ.

Ο κ. Φωκ. Πανᾶς, δ κ. Μηνᾶς Τραμπακούλοπουλος